

[Aksel Larsen.]

Der foreligger til dato årsregnskaber for 14 af vore største rederier. 12 af dem har forhøjet deres udbytte betydeligt, 2 udbetaler uforandret udbytte, og ingen har sat udbyttet ned. For 1947 udbetalte disse rederier i alt 14,8 mill. kr. i udbytte til aktionærerne, men for 1948 udbetaler de samme rederier 17,4 mill. kr. i udbytte. Deres overskud har været op til det dobbelte af den samlede sum for den udbetalte hyre og løn samt proviant til skibene. På baggrund af sådanne overskud og sådanne dividender er det, at skibsrederne med Eiler Jensens og regeringens velsignelse nægter søfolkene en blot nogenlunde tilstrækkelig lønforhøjelse og forbedring af sikkerheden til søs. Det er så sandelig intet under, at børsmatadorenes specielle organ „Finans-tidende“ efter overenskomstsituationen i foråret 1948 skrev, at

„den relativt ringe forskel på ja- og nej-stemmer og den kraftige meningsudveksling mellem smedenes formand Hans Rasmussen og typografen Willy Brauer demonstrerer skismaet i arbejderbevægelsen og betydningen af i en overenskomst-situation at have en socialdemokratisk regering“.

For at ingen skulle være i tvivl, skrev „Nationaltidende“, der ejes og finansieres af arbejdsgiverforeningen, på samme tid følgende:

„Men arbejdernes afstemningstal viser alligevel, at kommunisterne endnu står relativt stærkere på den faglige front end på den politiske, hvor socialdemokraterne halverede dem ved sidste valg. Dog må man vel vente, at socialdemokratiet i den kommende tid vil indhente det her forsømte for at bringe balance i tingene — og for at forhindre, at kommunisterne volder ulykke på det faglige område.“

En mere ubetinget tillidserklæring fra arbejdsgiverforeningens og den reaktionære presses side til regeringen Hedtoft kan man vist ikke forlange. Vi kommunister er glade for det angreb, man samtidig retter mod os, vi erkender nemlig rigtigheden af de ord, Peter Sabroe i sin tid sagde til sine vælgere, og som lød omtrent sådan: så længe jeres modstandere angriber mig og skælder mig ud, så længe skal I have tillid til mig, men hvis de skulle begynde at rose mig og min politik, skal I tage jer i agt, for så er jeg kommet på afveje. Det er en kendsgerning, at ganske vist fik vi en ny regering i efteråret 1947, men den videreførte venstre-regeringens politik, hvilket også fremgår af den tilslutning, dens politik har fået hos flertallet

her i tinget. Vi er modstandere af denne politik, og derfor stemte vi mod finansloven.

Det vakte ligefrem sensation, at vi stemte mod finansloven — det er forresten pudsigt, at alt, hvad vi danske kommunister foretager os, vækker så megen opmærksomhed og beslægtet så megen spaltepads til kommentarer i Atlantpartiernes presse, eftersom den samme presse forlængst har ladet dødsklodderne ringe over os, har forkyndt, at vi er forladt af guder og mennesker, og at spørgsmålet om vor totale udslettelse som politisk parti kun er et spørgsmål om meget kort tid. I anledning af vor afstemning mod finansloven giver man sig til at fable om en forenet ministerstorm af kommunister, konservative og venstre, og den socialdemokratiske presse skrev forarget om den chance, kommunisterne her gav de antisocialistiske partier.

Skal vi ikke se at komme lidt ned på jorden? Regeringen er jo på alle væsentlige punkter enig med venstre og de konservative! Socialdemokratiet og de borgerlige partier har sluttet forlig om at forråde ungdommens valgret, forlig om at ødelægge de små jordlove, forlig om at ophæve udbyttebegrænsningen, forlig om at fortsætte skatteplyndringen, sukkerlovsforlig, Marshallplanforlig, Atlantpagtforlig — det forekommer under disse omstændigheder mindst talt infantilt at tale om alvorlige modsætninger mellem de antisocialistiske partier og regeringen.

Alligevel synes man åbenbart, at det er nødvendigt overfor vælgerne at demonstrere noget, der kan ligne uenighed. Derfor har man besluttet sig til at spille for galleriet ved at gøre Sydslesvig til et stort nummer i dagens diskussion. Men ganske vist er man allerede på forhånd blevet enig om, at der ikke skal ske noget, og at man fortsat vil stå fast på oktobernoten, som hvert parti fortolker efter behag, og som vi kommunister er glade for ikke at have noget medansvar for.

Jeg har intet at føje til det, jeg tidligere på mit partis vegne har sagt om det sydslesvigske spørgsmål. Når man nu fra aktivistisk side bringer det på bane igen, og når man oven i købet får lov til at lave demonstration til Christiansborg, medens det blev forbudt fredsforeningerne at gå i procession hertil, når det oven i købet går så vidt, at man til ære for disse sydslesvigske aktivisters demonstration gennem byen til Christiansborg bygger en kæmpeatribune på slotspladsen, medens fredsforeningerne ikke engang måtte have en højtalervogn, så kunne jeg have lyst til at komme med en bemærkning.